

АЛЕКСАНДРЪ СЕ ВРЖЩА ПРИ ВОЙСКАТА СИ.

Тогавъ се обърнахъ Александръ и рече на Канталаса и на Дорифора: да знаете, защо азъ самъ Александръ. Ти като го члми, останали като мржтвы, и рекли: Понеже си ты Александръ, ние сме веке умрели. Александръ имъ отвѣщавашъ: ни се бойте, защо честиа коато ми направи майка вы, и люковъта гдѣто показва камъ мене, азъ не а забравамъ. Басъ отъ днесъ ще вы имамъ сердечны братѣ. Далъ имъ дарове много, и ги испратилъ съ честиа. Птолемей Филонъ, и Антиохъ закачили да мѣдватъ: царь Александре, защо самси си тѣрашъ животътъ да се изгѣкишъ, и да разбжркашъ сичкижтъ свѣтъ, и тѣрашъ главата си въ кѣда да умрешъ неправедно, и насъ сички ны да оставишъ на чуждо мѣсто да се изгѣкиме. Молимсе на-царството ти, това веке да неправишъ. Ние сичкижтъ свѣтъ обладахме и веке дрѣго мѣсто неостана: но ако изволавашъ, повели да се вжрниме въ Персія. Александръ като члалъ тѣа дѣмы, размыслилъ като мѣдвжръ челоуѣкъ, и повелилъ да стане войската мѣ, за да отидатъ въ Персія.

АЛЕКСАНДРЪ ВЛАЗЯ ВЪ МОРЕТО.

Като вжрвели да отидатъ въ Персія, отишли при единъ край на морето. Тамо Александръ поискалъ да влѣзне въ морето вжтре, за да види що имало на джното. Повелилъ на Антиохъ, да отиде на една крѣпость, коато била тамо близъ, да рече да направатъ единъ